

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Magdaleny Ježkové a soudců JUDr. Jany Kábrtové a Mgr. Tomáše Blažka ve věci

žalobce: P. N., narozený dne [redacted]
toho času ve výkonu trestu odnětí svobody ve Věznici [redacted], [redacted],
[redacted]
zastoupený advokátem [redacted]. A. N. [redacted]
sídlem [redacted], [redacted]

proti
žalovaným: 1) [redacted]
sídlem [redacted], [redacted]
2) [redacted]
[redacted]
sídlem [redacted], [redacted]

o žalobě na ochranu proti nečinnosti žalovaných,

takto:

- I. Žaloba se odmítá v rozsahu, v němž se žalobce domáhal toho, aby soud uložil žalovanému 2) povinnost poskytnout žalobci letecké měřické snímky dle jeho žádostí o poskytnutí informací podaných ve dnech 17. 7. 2020 a 26. 7. 2020 a doručených žalovanému 2) ve dnech 22. 7. 2020 a 28. 7. 2020.
- II. Žalovanému 1) se ukládá povinnost rozhodnout o stížnosti proti výši úhrady podle § 16a odst. 1 písm. d) zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, podané žalobcem dne 18. 8. 2020 a obdržené žalovaným 2) dne 21. 8. 2020. Žalovaný 1) je povinen vydat uvedené rozhodnutí ve lhůtě 15 dnů od právní moci tohoto rozsudku.
- III. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Krajskému soudu v Hradci Králové bylo dne 12. 2. 2021 doručeno podání žalobce ze dne 9. 2. 2021, nadepsané jako „žaloba pro odpírání informací“. Žalobce uvedl, že spolu s dalšími osobami se zajímal o letecké měřické snímky („LMS“) lokality v městě [REDAKCE]. Žalovaný s nimi nejprve komunikoval, zodpovídal jejich dotazy položené podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím („informační zákon“). Jakmile však žalobce a další žadatelé podali stížnost proti nevyčíslení úhrady za digitální LMS, žalovaný začal tvrdit, že není povinným subjektem podle informačního zákona. Žalobce a pan M. [REDAKCE] V. [REDAKCE] podali proti tomuto postupu stížnost k Ministerstvu obrany, které je vyrozumělo, že v daném případě nelze postupovat dle informačního zákona. Žalobce proto namítl „trvajícím zásahem“ spočívajícím v neposkytnutí požadovaných digitálních LMS jemu a dalším třem osobám. Zároveň požádal o osvobození od soudních poplatků a ustanovení zástupce.
2. Krajský soud usnesením ze dne 15. 3. 2021 ustanovil žalobci zástupce a vyzval jej, aby doplnil své podání ze dne 9. 2. 2021 tak, aby bylo zřejmé, čeho se domáhá. Podáním ze dne 29. 3. 2021 ustanovený zástupce opravil jménem žalobce předmětné podání následovně. Za žalovaného označil pouze Vojenský geografický a hydrometeorologický úřad [REDAKCE] (v původním podání žalobce bylo jako žalovaný označeno rovněž Ministerstvo obrany). Dále upřesnil předmět řízení tak, že žalobce podává žalobu na nečinnost žalovaného. Navrhl, aby soud vydal rozsudek, kterým by žalovanému uložil povinnost vydat rozhodnutí o jeho žádostech o poskytnutí informací ze dne 17. 7. 2020 a 26. 7. 2020, a to ve lhůtě do 15 dnů od právní moci rozsudku.
3. Následně sám žalobce zaslal soudu podání ze dne 10. 4. 2021 a 27. 4. 2021, kterými vyjádřil nesouhlas s vyloučením druhého žalovaného (tj. Ministerstva obrany) z řízení a se „zúžením“ předmětu řízení na „toliko nečinnost“.
4. Po výzvě soudu zástupce žalobce podáním ze dne 17. 5. 2021 upřesnil, že žalobce zamýšlel podat dva žalobní návrhy. Jednak návrh obsažený v podání ze dne 29. 3. 2021, jednak návrh obsažený v podáních ze dne 10. 4. a 27. 4. 2021. Navrhl proto vyloučit druhý žalobní návrh do samostatného řízení, v němž jsou žalovanými subjekty 1) Ministerstvo obrany, 2) Vojenský geografický a hydrometeorologický úřad [REDAKCE]. Pro účely tohoto řízení navrhl následující petit:
 - Vojenský geografický a hydrometeorologický úřad [REDAKCE] je povinen žalobci poskytnout LMS dle žádostí žalobce ze dne 17. 7. 2020 a 26. 7. 2020 do 15 dnů od právní moci rozhodnutí.
 - Ministerstvo obrany je povinno rozhodnout o stížnosti žalobce ze dne 18. 8. 2020 proti výši úhrady za poskytnutí informace stanovené Vojenským geografickým a hydrometeorologickým úřadem [REDAKCE].
5. Krajský soud proto usnesením ze dne 15. 2. 2022, č. j. 31 A 2/2021 – 122, vyloučil k samostatnému řízení žalobu, kterou se žalobce domáhá vydání v předchozím bodě vymezeného rozhodnutí. Uvedená žaloba je předmětem řízení v této věci.

II. Shrnutí argumentace žalobce

6. Žalobce nesouhlasil se „zúžením“ předmětu řízení na „toliko nečinnost“, protože rozsudek o povinnosti žalovaného 2) reagovat na žádosti dle informačního zákona nepovede k poskytnutí požadovaných informací. Žalovaný 2) může reagovat rozhodnutím, že není povinný subjekt, což následně potvrdí žalovaný 1). Žalobce pak bude muset podat další žalobu. Žalobce se tak nijak nepřiblíží k řešení otázky, jak získat požadované digitální LMS a soudní rozhodnutí bude pouze akademické. Vedení sporu, z jehož výsledku se žalovaný 2) může „vykroutit“, je

zbytečné. Žalobce v této souvislosti poukázal také na úvahy obsažené v bodě [58] usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 11. 2018, č. j. 5 As 18/2017 – 40, podle nichž není řešení nastíněné daným usnesením ideální. Základem práva na svobodný přístup k informacím je totiž jejich poskytování v reálném čase, čemuž případný dvojitý soudní přezkum (nejprve nečinnosti povinného subjektu a později samotného rozhodnutí ve věci) brání. Soud by tedy měl hledat cestu, jak přinejmenším předurčit další vývoj věci.

7. Dále žalobce namítl, že žalovaný 1) dosud nerozhodl o jeho stížnosti proti výši úhrady stanovené žalovaným 2).
8. Žalovaný 2) se podrobně vyjádřil k argumentaci žalobce uplatněné v řízení vedeném pod sp. zn. 31 A 2/2021 – domnívá se, že vůbec není povinným subjektem ve smyslu informačního zákona. K žalobní argumentaci uplatněné v nynějším řízení se žalovaní blíže nevyjádřili.

III. Ústní jednání

9. Během jednání konaného dne 18. 5. 2022 žalobce shrnul svou dosavadní argumentaci. Zástupkyně žalovaných setrvala na stanovisku, že žalovaný 2) není povinným subjektem dle informačního zákona.

IV. Posouzení věci krajským soudem

10. Krajský soud konstatuje, že žalobce dne 17. 7. 2020 a dne 26. 7. 2020 zaslal žalovanému 2) žádosti o poskytnutí informací (k doručení žádostí došlo ve dnech 22. 7. 2020 a 28. 7. 2020). Žalobce podle informačního zákona požádal předně (žádost ze dne 17. 7. 2020) o pořízení záběru na objekt „[REDAKCE]“ na adrese [REDAKCE], [REDAKCE], v „co možná nejvyšší kvalitě“ na A4 rozměr, a to u fotografií pořízených žalovaným 2) v lokalitě města [REDAKCE] 9. 3. 1992. Dále žalobce požádal (žádost ze dne 26. 7. 2020) o poskytnutí LMS (leteckých měřických snímků) lokality města [REDAKCE] z roku 1985 a o sdělení, zda je žalovaný 2) schopen poskytnout zaměřené výřezy z fotografií, jak v takovém případě postupovat, na jaký odbor žalovaného 1) se obrátit, pokud by nebyla jinak možná lokalizace objektu na LMS v lokalitě [REDAKCE], jestli žalovaný 1) disponuje novějšími fotografiemi než těmi z roku 1995 a jakým způsobem lze specifikovat měřítko fotografie.
11. Ředitel žalovaného 2) odpověděl na uvedené žádosti přípisem ze dne 3. 8. 2020, v němž uvedl, že kromě vlastního poskytnutí digitální kopie LMS nezabezpečuje žádné další služby související s úpravou, zvětšením či jejich tiskem. Pro případ zájmu o jejich poskytnutí zaslal žalobci k vyplnění „Žádost o poskytnutí digitálních leteckých měřických snímků“. Zároveň poukázal na skutečnost, že cena jedné kopie digitálního LMS je 500 Kč včetně DPH. Dále ředitel žalovaného 2) odkázal na své předchozí odpovědi, podle nichž žalovaný 1) nemá v působnosti identifikaci jednotlivých objektů na snímcích, které byly realizovány pro aktualizaci státního mapového díla pro potřeby obrany státu. Žalobci již mělo být dříve sděleno také to, jakou časovou řadou digitálních LMS požadované lokality žalovaný 1) disponuje.
12. Žalobce podal dne 18. 8. 2020 stížnost ve věci úhrady za informace dle § 16a odst. 1 písm. d) informačního zákona. Ředitel žalovaného 2) na tuto stížnost reagoval dne 14. 9. 2020 přípisem, podle něžž *„Vojenský geografický a hydrometeorologický úřad není ve smyslu INFZ povinným subjektem, tímto je Ministerstvo obrany České republiky. Na Vaše další případné dotazy a žádosti adresované přímo Vojenskému geografickému a hydrometeorologickému úřadu již nebudu reagovat“*.
13. Žalobce se v tomto řízení domáhal toho, aby soud rozhodl, že
 - Vojenský geografický a hydrometeorologický úřad [REDAKCE] je povinen žalobci poskytnout letecké měřické snímky dle žádosti žalobce ze dne 17. 7. 2020 a ze dne 26. 7. 2020;
 - Ministerstvo obrany je povinno rozhodnout o stížnosti žalobce ze dne 18. 8. 2020 proti výši

úhrady za poskytnutí informace stanovené Vojenským geografickým a hydrometeorologickým úřadem.

14. Pokud jde o první z uvedených nároků, soud o něm nebyl oprávněn rozhodovat. Odmítá-li subjekt, u něž byla podána žádost o informace, vůbec vydat rozhodnutí o této žádosti, protože se nepovažuje za povinný subjekt ve smyslu informačního zákona, je nejprve potřeba bránit se nečinností žalobou, jak dovedil rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 20. 11. 2018, č. j. 5 As 18/2017 – 40. Teprve poté, co soud na základě takové žaloby uloží povinnému subjektu povinnost vydat rozhodnutí o žádosti o informace, může se žalobce případně v další fázi řízení, pokud nebude ani následně jeho žádosti vyhověno, domáhat toho, aby soud uložil povinnému subjektu přímo také povinnost poskytnout požadované informace.
15. Ostatně žalobce se v řízení vedeném u krajského soudu pod sp. zn. 31 A 2/2021 domáhá vydání rozsudku, kterým by soud uložil žalovanému 2) povinnost vydat rozhodnutí o jeho žádostech o poskytnutí informací ze dne 17. 7. 2020 a 26. 7. 2020, v souladu s citovaným právním názorem Nejvyššího správního soudu. Zároveň však nesouhlasí se „zúžením“ předmětu řízení na „toliko nečinnost“ a argumentuje, že rozhodnutí soudu bude v takovém případě akademické. Odkázal taky na úvahy obsažené v bodě [58] uvedeného usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu.
16. Krajský soud k těmto námitkám uvádí, že rozšířený senát Nejvyššího správního soudu sice v usnesení č. j. 5 As 18/2017 – 40 vyslovil úvahu, že řešení, k němuž zde dospěl, „*není v podmínkách informačního zákona řešením ideálním*“. Zároveň ale zdůraznil, že zákon „*nenabízí vhodnou alternativu, kterou by bylo možné řízení o žádosti, bez porušení zásady subsidiarity, jakkoliv urychlit*“. V souladu s citovanými závěry Nejvyššího správního soudu tak krajský soud nemůže než odmítnout žalobu v rozsahu prvního z žalobcem uplatněných nároků. Krajskému soudu v této fázi sporu nepřisluší posuzovat meritum věci, tj. zda žalobci mají být poskytnuty požadované informace, případně v jakém rozsahu a za jakých podmínek.
17. V rozsahu druhého nároku byl ovšem žalobce úspěšný. V tomto bodě soud navazuje na závěr, k němuž dospěl v řízení vedeném pod sp. zn. 31 A 2/2021. V daném řízení soud dovedl, že žalovaný 2) je povinným subjektem ve smyslu informačního zákona. Reakce ředitele žalovaného 2) na stížnost žalobce ve věci úhrady za informace dle § 16a odst. 1 písm. d) informačního zákona ze dne 18. 8. 2020 tedy neobstojí. O této stížnosti je potřeba v souladu s informačním zákonem rozhodnout, což se dosud nestalo. Soud proto v nynějším řízení uložil žalovanému 1), aby o uvedené stížnosti rozhodl.

V. Závěr a náklady řízení

18. Krajský soud z výše uvedených důvodů shledal, že námitky uplatněné žalobcem jsou částečně důvodné. Uložil proto žalovanému 1) podle § 81 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního („s. ř. s.“), povinnost rozhodnout o stížnosti proti výši úhrady podle § 16a odst. 1 písm. d) informačního zákona podané žalobcem dne 18. 8. 2020 a obdržené žalovaným 2) dne 21. 8. 2020. Žalovaný 1) je povinen vydat uvedené rozhodnutí ve lhůtě 15 dnů od právní moci tohoto rozsudku. Soud zároveň podle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. odmítl žalobu v rozsahu, v němž se žalobce domáhal toho, aby soud uložil žalovanému 2) povinnost poskytnout žalobci letecké měřické snímky dle jeho žádostí o poskytnutí informací podaných ve dnech 17. 7. 2020 a 26. 7. 2020 a doručených žalovanému 2) ve dnech 22. 7. 2020 a 28. 7. 2020.
19. Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce byl sice částečně procesně úspěšnou stranou, ve vyčíslení nákladů řízení však jeho zástupce uvedl pouze hotové výdaje a odměnu za zastupování žalobce, o nichž bude soud rozhodovat samostatným usnesením, protože se jedná o náklady řízení hrazené státem. Soud proto rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Hradec Králové 25. května 2022

JUDr. Magdalena Ježková v. r.
předsedkyně senátu